

Minnen från Sättra brunn 1993

Av Ellen Johansson

Det är en grådisig augustimorgon och jag har druckit mitt morgonkaffe och tittat förstrött i min morgontidning. Liknande morgnar upplevde jag på Sättra brunn. Nu har jag kort efter hemkomsten fått lite distans till mina upplevelser där.

Det kom ett brev i maj månad att min ansökan om några veckors vistelse på Brunnen för stela leder och andra krämpor blivit beviljad. Hur tar man emot ett sådant besked? Det kan väl inte vara annat än glädjande.

För mig personligen blev denna andra termin omtumlande dagar av minnen och händelser sedan sjuttio år tillbaka. Jag hade då bl.a. min skolväg genom Brunnen. Efter avflyttning från orten och sedan storstadsbo alla följande år, kändes det som vissa band ändå höll mig kvar på denna mark.

Jag hade hört berättas vilka brunngästerna var. De sociala skillnaderna på Brunnen t.ex. Det förstod en sexåring inte då! Men ett visst intresse, eller var det nyfikenhet, gjorde att jag en dag vid hemgången från skolan tog vägen in på Brunngården och tryckte näsan platt mot matsalsfönstren, för att betrakta de vita dukarna och de brutna servietterna i första och andra klassens matsalar! Det var ju inte en vardagsföreteelse i bondhemmen.

Det förekom att vi fick sova över i Skillberg p.g.a. den långa skolvägen. Det var ett par äldre släktingar som ägde gården. På midsommarafton var det alltid den mannens syssla att resa stången, vilket gjorde att även vi kände en viss stolthet!

Dagarna på Sättra brunn gick alltför fort, uppdelade mellan behandlingar och kära besök. Någon som var förknippad med Brunnen och intresserad av dess historia tog mig välvilligt en dag med på en biltur till skolan, där jag lärt A B C. Inget var förändrat. Skolvägen och barndoms hemmet fick jag också uppleva under denna färd. Den man som skjutsade mig anade ej vad denna biltur betydde för mig! Tack!

Då jag kom från behandlingen en dag hade jag besök av en klasskamrat. Hon hade trots dålig rörlighet tagit sig till Brunnen för att prata minnen. Tack, Märta! Hon hade också klasskortet med från 1918.

En annan intressant biltur gjorde jag också. En kvinna, som skrivit om Brunnen undrade om jag ville besöka en nitioårig pensionär i Kila, vars bröllop i Sättra brunns kyrka 1928, jag var med om. Det blev en trevlig pratstund runt kaffet i hennes vackra hem. Vid uppbrottet fick jag en bild av henne, inte som brud, men iförd den vackra Kiladräkten, som hon själv vävt materialet till.

Minnen från gången tid passerade för min inre syn, bl.a. en dag, då jag tänkte att här mötte jag Rut Rosenius-Högman. Hon har ju också skrivit en bok om Sättra brunn. Hon var dotter till min lärare P. A. Rosenius.

Mina kära besök var faktiskt varierande, som den dagen jag i hållande regn och på slingrande, men så vackra vägar tog mina San Francisco-gäster till Östanbäcks munkkloster! Där delgav en av munkarna på engelska vad detta kloster stod för. En stor upplevelse för dem, som nyss lämnat det sjudande livet i San Francisco.

På arbetsterapin rådde stor aktivitet och där var en av dagarna utställning av de arbeten som förfärdigats. Även den dagen fick jag påhälsning, då en kusin som alltid haft stort intresse för svensk hemslöjd kom. Vi hade mycket att tala om under vandringen i den vackra brunnsparken som just den dagen var belyst av solens vackra strålar. En behandlingsfri helg fick jag besök från Gävle. De hade bara hört namnet Sättra

brunn, men de tyckte att de plötsligt kommit in i en liten by. Jag berättade att i bygden runt om hade idoga bönder generation efter generation bearbetat jorden och bärgat skördar under tungt arbete.

Så gick de växlingsrika dagarna alltför fort! Kända begåvningar i underhållningsbranschen hade vi besök av. Det senaste vill jag berätta lite om! Det var den skicklige konsertpianisten Lars Roos. Den vackra sommarkyrkan var fylld till sista plats. I de enkla ljuskronorna fladdrade levande ljus och den långa kyrkallén lystes upp av tända marschaller! Detta blev så effektfullt inför den skymning som började falla över det för mig personligen så kära Sättra brunn!

Då jag dröjande avlägsnade mig kändes det som att nu har ringen slutits! Men en känd poets ord ljöd i mina öron: »Kanske ännu ett år!«